

gaard talte. Han havde bøjet sig forover, saa man ikke længer kunde se hans Ansigt. Albuerne hvilede paa hans Knæ, og de lange Hænder — der rystede lidt — legede med de aftrukne Handsker.

„Hvor De er bleven en rigtig kedelig En, Neergaard,“ afbrød hun pludselig sig selv. „Og De, som engang virkelig var saa underholdende. Hvad er der i Grunden i Vejen med Dem? . . . Det er naturligvis noget med en Dame.“

„Det er det maaske.“

„Ja, det er den lille Frøken Holm. Naturligvis! Hun maa jo være aldeles efter Deres Smag. Jeg skal nemlig sige Dem, Hr. Sidenius . . . Hr. Neergaard har altid været saa galant at fortælle mig, at han sværmer for de lysblonde og blaaøjede. Og saa er hun jo ovenikøbet fra Landet,“ sagde hun, atter vendt mod Neergaard. „Lutter Kløverdugt og Sommersol og sød Mælk, . . . en fuldendt lille Mejerske, saadan som De jo altid har ønsket Dem det. — Hvornaar skal saa Bryllupet staa?“

Hr. Neergaard, der havde løftet Hovedet, lænede sig nu tilbage mod Stoleryggen, lagde Klaphatten over sin Mave, foldede Hænderne ovenpaa og sagde som med et mæt Suk: „Naar man har naaet min Alder, gør man vist fornuftigst i at betragte sig som en allerede hedengangen. Man har da kun tilbage at drage Omsorg for en anstændig Begravelse.“

Fru Engelhardt lo.

„Nu ser De virkelig for sort paa Tilværelsen. Hvad skulde saa vi stakkels Fruentimmer sige? . . . Se til den gamle Ritmester Frick derinde, han er toogtres og fører sig endnu i Dansen som en ung Løjtnant. Jeg er overbevist om, han gør endnu Erobringer blandt Damerne . . . Ak nej, Mændene har i Deres Alder endnu megen Lykke ivente.“